

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

P-351/2023-45

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Emi Brdovčak, u pravnoj stvari tužitelja CEDAR d.o.o. u stečaju, Kastav, Istarska cesta 1, OIB: 17113221373, kojeg zastupa punomoćnik Duje Žagar, odvjetnik u Rijeci, Fiorello La Guardia 14, protiv tuženika ELIND d.o.o. Lovran, Liganj 59, OIB: 48842640028, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukić & partneri d.o.o. Rijeka, N. Tesle 9/V-VI, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 16. svibnja 2025. u prisutnosti punomoćnika stranaka, 23. lipnja 2025.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je bez utjecaja prema stečajnoj masi stečajnog dužnika CEDAR d.o.o. u stečaju, Istarska cesta 1, Kastav, OIB: 17113221373, Ugovor o zamjeni ispunjenja sklopljen s ELIND d.o.o., Liganj 59, Lovran, OIB: 48842640028, dana 11. studenoga 2021., na temelju kojeg je CEDAR d.o.o. izdao račun broj 108/1/2 te je izjavljen prijeboj broj 2-2021, dana 11. studenoga 2021., a kojim Ugovorom je tužitelj prenio tuženiku vlasništvo nad vozilom marke Komptech-Hacker, registrarske oznake RI 2478 K, broj šasije VA9000252F2KT1006.

II. Nalaže se tuženiku ELIND d.o.o., Liganj 59, Lovran, OIB: 48842640028, u stečajnu masu društva CEDAR d.o.o. u stečaju, Istarska cesta 1, Kastav, OIB: 17113221373, vratiti sve imovinske koristi koje je stekao na temelju Ugovora o zamjeni ispunjenja od dana 11. studenoga 2021., na temelju kojeg je CEDAR d.o.o. izdao račun broj 108/1/2 te je izjavljen prijeboj broj 2-2021 dana 11. studenoga 2021., odnosno isplatiti tužitelju CEDAR d.o.o. u stečaju, Istarska cesta 1, Kastav, OIB: 17113221373, novčani iznos od 114.876,37 eura (sto četrnaest tisuća osamsto sedamdeset i šest eura i trideset i sedam centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 12. studenoga 2021. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

„Nalaže se tuženiku ELIND d.o.o., Liganj 59, Lovran, OIB: 48842640028, isplatiti tužitelju CEDAR d.o.o. u stečaju, Istarska cesta 1, Kastav, OIB: 17113221373, novčani iznos od 32.777,75 eura sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 12. studenoga 2021. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku od 15 dana.“

IV. Nalaže se tuženiku ELIND d.o.o., Liganj 59, Lovran, OIB: 48842640028, naknaditi tužitelju CEDAR d.o.o. u stečaju, Istarska cesta 1, Kastav, OIB: 17113221373, troškove parničnog postupka u iznosu od 18.717,00 eura (osamnaest tisuća sedamsto sedamnaest eura) sa zakonskom zateznom kamatom koja teče na taj iznos od 23. lipnja 2025. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 5. lipnja 2023. podnio tužbu ovom sudu u kojoj je naveo da je nad tužiteljem pokrenut stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, pod poslovnim brojem St-386/2021 od 10. prosinca 2021. te je stečajna upraviteljica predložila pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika i to Ugovora o kupoprodaji/zamjeni ispunjenja od 11. studenoga 2021. kojim je otuđeno tužiteljevo radno vozilo trgovačkom društvu ELIND d.o.o. Stečajni sud je rješenjem od 2. lipnja 2023., odobrio stečajnoj upraviteljici pobijanje pravne radnje vjerovnika sukladno odredbi čl. 212. st. 1. Stečajnog zakona te je tužitelj unutar zakonom propisanog roka podnio ovu tužbu. Pojasnio je kako je tuženik 5. studenoga 2021. izdao tužitelju račun (privremenu situaciju) za građevinske radove s dospijećem 12. studenoga 2021. na iznos od 1.113.798,18 kuna. Navedeni račun broj 31 izdan je na temelju privremene situacije broj 2 koju je tuženik izdao nakon što je stornirao svoj ranije izdani račun i privremenu situaciju od 4. svibnja 2021. Dakle, tuženik je, nakon što tužitelj nije u cijelosti podmirio dugovanje po računu broj 11, dana 5. studenoga 2021. sačinio novu privremenu situaciju kojom je obračunao nenaplaćeni iznos dugovanja. Navedena privremena situacija/račun nije ovjerena po nadzornom organu tužitelja pa je upitna njena istinitost i osnovanost. Nakon izdavanja spornog računa (privremene situacije), tužitelj je dana 11. studenoga 2022. tuženiku prenio u vlasništvo radno vozilo, marke Komptech-Hacker, registarske oznake RI 2478 K te je izdao račun broj 108/1/2 na iznos od 1.112.500,00 kuna. Istog dana kada je izdan navedeni račun tuženik je dostavio tužitelju izjavu o prijeboju, kojom izjavom se prebijaju međusobne tražbine tužitelja i tuženika po uvodno navedenim osnovama. Iz takvog postupanja može se zaključiti da je sklopljen usmeni ugovor o kupoprodaji/zamjeni ispunjenja predmetnog vozila neposredno prije otvaranja stečajnog postupka, a namjera ugovornih strana nije bilo stjecanje vlasništva i isplata cijene, već otuđenje stečajne mase, prijeboj međusobnih tražbina i namirenje tuženika izvan stečajnog postupka. Navedenim postupanjem stečajni dužnik je oštećen za iznos koji bi se ostvario prodajom navedenog vozila u stečajnom postupku, dok je ELIND d.o.o. ostvario nepripadajuću korist u visini od 1.112.500,00 kn/147.654,12 eura. Tužitelj se pozvao na odredbu čl. 198. st. 1. Stečajnog zakona ističući da su ispunjene opće pretpostavke za pobijanje dužnikove pravne radnje, a s obzirom na to da je tužiteljeva pobojna radnja poduzeta 11. studenoga 2021., odnosno mjesec dana prije otvaranja stečaja (koji je otvoren 10. prosinca 2021.). S druge strane, pogodovanje tuženiku kao vjerovniku proizlazi iz činjenice da su u okviru stečajnog postupka nad tužiteljem prijavljene tražbine drugog višeg isplatnog reda u ukupnom iznosu od 406.247.996,77 kuna, dok je tražbina tuženika (koja bi ulazila u drugi viši isplatni red da je prijavljena u stečaju) namirena pobojnom pravnom radnjom u cjelokupnom iznosu od 1.113.798,18 kuna. Kako se stečajni vjerovnici istih isplatnih redova namiruju u postotku njihove prijavljene tražbine, tako bi tuženik, da navedenu tražbinu namiruje u okviru stečajnog postupka istu uspio namiriti u omjeru 0,27% dok

je ovakvim postupanjem tuženik nezakonito namirio svoju tražbinu u visini od 100% iznosa. Prema tome, ovdje se radi o pravnoj radnji tužitelja kojom je pogodovano jednom od vjerovnika jer je tuženik svoje potraživanje ostvario neposredno prije otvaranje stečajnog postupka u cjelokupnom iznosu tražbine, za razliku od ostalih stečajnih vjerovnika koji će svoja potraživanja djelomično namiriti u okviru stečajnog postupka. Dakle, predmetna pobojna radnja, odnosno kupoprodaja radnog vozila je izazvala pravni učinak umanjivanja imovine stečajnog dužnika tj. stečajne mase, a posljedično i oštećenje ostalih vjerovnika. U stečajnom postupku koji se provodi nad dužnikom (tužiteljem) prijavljene su tražbine stečajnih vjerovnika u ukupnom iznosu od 407.031.600,07 kn, dok je ukupna vrijednost stečajne mase u trenutku otvaranja stečaja iznosila 377.396.967,52 kn. Imovina stečajnog dužnika koja ulazi u stečajnu masu opterećena je razlučnim pravima u visini od 346.643.969,12 kn iz čega proizlazi da se prodajom stečajne mase stečajni vjerovnici neće u cijelosti namiriti. Kako je ostala imovina tužitelja (nekretnine i pokretnine) opterećena razlučnim pravima, ostali vjerovnici stečajnog dužnika su oštećeni i nemaju se mogućnosti u cijelosti namiriti, a pobijanom radnjom se pogodovalo jednom stečajnom vjerovniku - ovdje tuženiku. Tužitelj je dalje pojašnjavao da se predmetni ugovor o kupoprodaji može okarakterizirati i kao ispunjenje obveze tužitelja prema tuženiku na drugi način od ugovorenog ("datio in solutam") - odnosno kao sporazum stranaka sukladno čl. 167. Zakona o obveznim odnosima. Ugovorom o zamjeni ispunjenja (ili davanju umjesto dugovanog) dužnik se obvezuje dati, a vjerovnik primiti nešto drugo umjesto onoga što mu dužnik duguje. U ovom slučaju tuženik je imao tražbinu prema tužitelju koja ga je isključivo ovlašćivala na naplatu u novcu, međutim, isti je u dogovoru s ranijom upravom tužitelja pristao da mu se umjesto isplate novca (koja nije bila moguća zbog nelikvidnosti i blokade računa tužitelja) prenese u vlasništvo imovina koja predstavlja stečajnu masu, a navedeno postupanje je izvršeno putem ranije navedenih računa i kompenzacija. Tužitelj se pozivao i na odredbe čl. 199., 200., 201. i 202. Stečajnog zakona ukazujući na razloge poboynosti propisane navedenim odredbama. U odnosu na činjenicu da je vjerovnik znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici, isticao je da su podaci o blokadi računa poslovnog subjekta javni podaci dostupni pravnim subjektima koji su za njih zainteresirani te su bili dostupni i tuženiku koji je uvidom u jedinstveni registar računa mogao i morao utvrditi da je tužitelj nesposoban za plaćanje jer je u trenutku poduzimanja pobojne radnje tužiteljev račun bio u višemjesečnoj blokadi koja je na dan podnošenja prijedloga za otvaranje stečaja iznosila 4.779.961,06 kn. U tom kontekstu je ukazivao na odgovarajuću sudsku praksu. Isticao je i kako znanje tuženika o tužiteljevoj nesposobnosti za plaćanje proizlazi i iz činjenice da je upravo tuženik dana 12. studenoga 2021. isključio proizvodni pogon tužitelja iz mreže opskrbe električnom energijom. Dakle, tuženik je mjesec dana prije poduzimanja pobojne radnje nedvojbeno bio upoznat s činjenicom prema kojoj tužitelj ne obavlja nikakvu djelatnost jer je notorno da se djelatnost prerade drva ne može vršiti kad je industrijski kompleks bez struje. Osim toga, tužitelj i tuženik su bliske osobe u smislu odredbe čl. 207. st. 2. Stečajnog zakona pa se tuženikovo saznanje o tužiteljevoj nesposobnosti za plaćanje presumira. Zato je tužitelj predložio donošenje presude iz izreke.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio tužbeni zahtjev u cijelosti. Naveo je da tužitelj nije jasno odredio tužbeni zahtjev te je zato tužba nejasna i nepodobna za raspravljanje. U tom smislu je isticao da nije jasno koju pravnu radnju, tj. koji pravni

posao pobija tužitelj, odnosno radi li se o jednom ili o dva pravna posla. Osim toga, tužitelj zahtijeva povrat sve imovinske koristi koje je tuženik stekao pobijanim pravnim poslom, što podrazumijeva povrat vlasništva na vozilu koje je preneseno u vlasništvo tuženiku pobožnim pravnim poslom. Međutim iz sadržaja tužbenog zahtjeva nije jasno zahtijeva li tužitelj povrat vlasništva na vozilu i isplatu novčanog iznosa ili povrat vlasništva na vozilu, a podredno isplatu ili samo isplatu. Tuženik je osporio da bi se u konkretnom slučaju radilo o inkongruentnom namirenju, ili o kongruentnom namirenju za kojeg bi postojale osnove za pobijanje iz Stečajnog zakona. Naime, ovdje je postojala valjana tražbina tuženika prema tužitelju za izvršene radove temeljem Ugovora broj 18-12-1, cjelina 1, od prosinca 2018. i Prvog dodatka Ugovoru od 9. travnja 2020. Tuženik je temeljem navedenog Ugovora za izvršene radove i nabavu opreme izdao račun broj 31. – 2. privremenu situaciju od 5. studenoga 2011. Radi se o dospjeloj novčanoj tražbini čije je namirenje tuženik imao pravo tražiti od tužitelja u punom opsegu. Predmetnu privremenu situaciju je ovjerio nadzorni inženjer Dalibor Ćiković, kao i tužitelj. Pored toga, netočan je navod tužitelja da je tuženik stornirao svoj ranije izdani račun i privremenu situaciju od 4. svibnja 2021. Tuženik je temeljem istog ugovora izdao račun broj 33 – 1. privremenu situaciju od 30. prosinca 2020. na iznos od 1.642.774,32 kn, a kasnije je po storno računu broj 10. od 4. svibnja 2021. storniran samo dio tog računa za iznos od 282.946,99 kn. Sklapanje Ugovora o kupoprodaji vozila temeljem kojeg je izdan račun tužitelja broj 108/1/2 ne predstavlja pravnu radnju stečajnog dužnika kojom bi tuženiku bilo omogućeno osiguranje ili namirenje njegove tražbine. Naime, tužitelj je tuženiku prodao vozilo po tržišnoj cijeni te samim sklapanjem Ugovora o kupoprodaji vozila nije tuženiku omogućeno osiguranje ili namirenje njegove tražbine. Sklapanjem Ugovora o kupoprodaji vozila nastala je obveza tuženika platiti tužitelju fakturirani iznos cijene vozila. Kako je tuženik bio u obvezi platiti kupoprodajnu cijenu za vozilo, sklapanjem takvog Ugovora tuženiku nije omogućeno osiguranje ili namirenje tražbine. Zato sklapanje Ugovora o kupoprodaji nije pravna radnja stečajnog dužnika kojom je došlo do namirenja tražbine tuženika. Do namirenja tražbine tuženika temeljem 2. privremene situacije i tražbine tužitelja temeljem izdanog računa za vozilo je došlo izjavom o prijeboju koju su potpisale obje stranke. Tražbina tuženika je namirena prijebojem u cijelosti, dok je tražbina tužitelja nakon provedenog prijeboja ostala nenamirena u manjem dijelu. Isticao je kako tužiteljevim potpisom izjave o prijeboju nije tuženiku omogućeno namirenje tražbine, jer je za namirenje prijebojem bio dovoljan samo potpis tuženika na toj izjavi koju je tuženik uputio tužitelju. Tuženik je u konkretnom slučaju sastavio i potpisao izjavu o prijeboju u Lovranu te potom isu dostavio tužitelju. Sukladno odredbama iz čl. 195. Zakona o obveznim odnosima, za prestanak tražbina prijebojem nije potrebno da izjavu o prijeboju potpišu ili daju obje strane (vjerovnik i dužnik), već je dovoljno da samo jedna strana u tom odnosu izjavi prijeboj drugoj strani. U konkretnom slučaju je stoga sukladno odredbama iz 196. ZOO-a prijeboj nastao već kad je tuženik dostavio tužitelju potpisanu izjavu o prijeboju, neovisno o naknadnom potpisu tužitelja na toj izjavi. Zato je jasno da tužiteljevim potpisom izjave o prijeboju koju je ranije dao tuženik nije došlo do promjena u vjerovničko-dužničkom odnosu između stranaka, s obzirom da je prijeboj već nastao kada je tužitelj primio od tuženika izjavu o prijeboju. Prema tome, ovdje ne postoji pravna radnja stečajnog dužnika kojom nastaje oštećenje ili pogodovanje vjerovnika već postoji samo pravna radnja tuženika koji je davanjem izjave o prijeboju namirio svoju tražbinu uz istovremeno jednakovrijedno namirenje tražbine tužitelja. Tuženik je posebno isticao kako nije znao da je tužitelj nesposoban za plaćanje u vrijeme sklapanja Ugovora o kupoprodaji vozila, kao ni da je u to vrijeme bio podnesen prijedlog za otvaranje

stečajnog postupka. Od uprave tužitelja, tuženik je bio upoznat da postoje određeni problemi u poslovanju i financiranju, ali je isto tako bio upoznat da je s bankom koja je financirala projekt izgradnje postrojenja dogovoren nastavak financiranja temeljem sklopljenih ugovora ili aneksa ugovora o kreditu te da su ispunjeni svi uvjeti za dovršetak izgradnje i za puštanje postrojenja u rad. Predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev.

3. U nastavku postupka stranke su ustrajale kod svojih navoda.

4. Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu. Tijekom postupka saslušan je tuženikov zastupnik po zakonu Robi Martinčić te je provedeno vještačenje po vještaku strojarske struke Nadi Klemenc.

5. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. Zakona o parničnom postupka – „Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

6. Prije svega, napominje se da su u konkretnom slučaju ispunjene procesno pravne pretpostavke pobijanja iz čl. 212. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15, 104/17 i 36/22, dalje: SZ). Naime, tužbu je u ovom postupku podnio stečajni upravitelj u ime stečajnog dužnika, tužba je podnesena u roku od dvije godine od dana otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem (tužba je podnesena 5. lipnja 2023., a stečajni postupak je otvoren 10. prosinca 2010.). Također, stečajni upravitelj je imao odobrenje stečajnog suca za podnošenje ove tužbe, a koje odobrenje proizlazi iz rješenja ovog suda poslovni broj St-386/2021-181 od 2. lipnja 2023.

7. U ovoj pravnoj stvari je sporno jesu li ispunjene opće materijalno pravne pretpostavke za pobijanje dužnikovih pravnih radnji iz čl. 198. SZ-a. Sporno je, jesu li ispunjene posebne pretpostavke pobijanja, odnosno radi li se o pobojoj pravnoj radnji iz čl. 199., 200. 201. ili 202. SZ-a. Sporno je, predstavlja li pobojna pravna radnja Ugovor o kupoprodaji ili Ugovor o zamjeni ispunjenja iz čl. 167. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/04, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22; dalje: ZOO).

8. Opće pretpostavke pobijanja propisane su odredbom čl. 198. SZ-a. Pobijati se mogu pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnog postupka kojima se remeti pravo na ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika), sukladno odredbi čl. 198. st. 1. SZ-a. S pravnom radnjom izjednačeno je i propuštanje zbog kojega je stečajni dužnik izgubio kakvo pravo ili kojim su protiv njega imovinskopравни zahtjevi bili zasnovani, održani ili osigurani. Dakle, sukladno općoj odredbi pobijanja, pretpostavke za pobijanje pravne radnje su otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom, pravna radnja je morala biti poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka, morala je dovesti do oštećenja vjerovnika ili pogodovanja određenih vjerovnika, a rezultat pobijanja se mora očitovati u većoj mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika s obzirom na to da je cilj stečajnog postupka namirenje stečajnih vjerovnika što ovisi o veličini stečajne mase. Iz provedenih dokaza sud je utvrdio da su ispunjene opće pretpostavke pobijanje iz čl.

198. SZ-a. U tom smislu se napominje da je stečajni postupak (nesporno) otvoren nad dužnikom (tužiteljem) rješenjem ovog suda poslovni broj St-386/2021 od 10. prosinca 2021., a pobijana pravna radnja poduzeta je prije otvaranja stečajnog postupka. Naime, stranke u konkretnom slučaju nisu sklopile pobijani Ugovor u pisanoj formi, međutim, iz činjenice prema kojoj je tužitelj tuženiku izdao račun broj 91/1/2 11. studenoga 2021. (stranica 81 spisa) za vozilo koje je bilo predmet Ugovora (KOMPTECH-HACKER, broj šasije: VA9000252F2KT1006, registarskih oznaka RI2478K), da je tuženik sastavio izjavu o prijeboju koju je i potpisao 11. studenoga 2021. (stranica 12 spisa) te činjenice prema kojoj je tuženik u roku od tri dana od izdavanja računa (15. studenoga 2021.) upisan kao vlasnik vozila (prema uvjerenju o vlasništvu vozila na stranici 72 spisa), može se zaključiti da su stranke doista određeni dogovor (Ugovor) sklopile 11. studenoga 2021. U odnosu na ispunjenje daljnjih općih pretpostavki, napominje se da je predmetnom pravnom radnjom došlo do oštećenja vjerovnika stečajnog dužnika (ovdje tužitelja) i do pogodovanja tuženiku. Naime, iz provedenih dokaza ovaj sud je utvrdio da pobijani Ugovor u konkretnom slučaju predstavlja Ugovor o zamjeni ispunjenja, a ne Ugovor o kupoprodaji (vozila).

9. Naime, tuženik je tužitelju 5. studenoga 2021. izdao račun broj 31. - 2. privremenu situaciju na ime vrijednosti izvedenih radova za tužitelja u visini od 1.113.798,18 kn (stranica 111 spisa). Iz navedenog računa – privremene situacije proizlazi da je tuženik imao tražbinu prema tužitelju na ime izvedenih građevinskih radova. Predmetna situacija potpisana je od zastupnika po zakonu obiju stranaka te je ovjerena od nadzornog inženjera Dalibora Ćikovića i uz nju je dostavljen i troškovnik elektromontažnih radova koje je tuženik izveo za tužitelja (stranica 112 do 118 spisa) sukladno Ugovoru broj 18-12-1 od 7. prosinca 2018. koji je bio sklopljen među strankama radi izvedbe elektromontažnih radova u sklopu rekonstrukcije pilanskih pogona „Kompleksa Pilana Cedar u Vrbovskom“ i radi izvedbe elektromontažnih radova na SN mreži istog kompleksa (stranica 102 do 107 spisa). Tužitelj nije konkretno osporavao količinu i vrijednost radova specificiranih u toj situaciji i u troškovniku pa je sud cijeneći predmetne isprave vjerodostojnima utvrdio da je postojala tražbina tuženika prema tužitelju u iznosu navedenom u situaciji. Ovaj sud nije prihvatio tvrdnje tuženika prema kojima je osnovna svrha predmetnog posla bila (jednostavno) tuženikovo stjecanje prava vlasništva na predmetnom vozilu (po osnovi kupoprodaje) za koju je kupoprodaju tuženik platio cijenu (prijebojem), a kojim tvrdnjama tuženik zapravo ističe da nije došlo do umanjenja stečajne mase tužitelja (jer je za vozilo plaćena cijena kompenzacijom i to u onom trenutku kada je tuženik dostavio tužitelju potpisanu izjavu o prijeboju sukladno odredbi čl. 196. ZOO-a) i osporava ispunjenje općih pretpostavki pobijanja. Naime, prema tuženikovim navodima, on je sastavio izjavu o prijeboju na stranici 12 spisa, potpisao je tu izjavu i tako potpisanu izjavu je dostavio tužitelju kada je nastao prijeboj sukladno odredbi čl. 196. ZOO-a i kada je tužiteljeva tražbina po osnovi kupoprodajne cijene ispunjena pa posljedično tome, ne postoji pravna radnja dužnika kojom se pogoduje tuženiku ili kojom se oštećuju vjerovnici jer izjava o prijeboju predstavlja pravnu radnju tuženika. Međutim, suprotno takvim navodima tuženika, pobijanim Ugovorom su stranke zapravo dogovorile zamjenu ispunjenja sukladno odredbi čl. 167. ZOO-a, odnosno dogovorile su da će tužiteljev dug prema tuženiku biti namiren prijenosom prava vlasništva na vozilu u korist tuženika. Navedeno sud zaključuje prije svega na temelju iskaza Robia Martinčića, zastupnika po zakonu tuženika, čija nelogičnost u iskazivanju u odnosu na sklapanje kupoprodajnog ugovora dovodi do zaključka o

neistinitosti činjenica koje je tuženik tijekom postupka isticao osporavajući tužbeni zahtjev. Naime, tuženikov zastupnik po zakonu je naveo kako je s tužiteljem surađivao od 2012. godine, da je za potrebe tužitelja izvodio radove električnih instalacija te da je postojao dug tužitelja prema tuženiku po osnovi elektromontažnih radova (prema drugoj situaciji). Nadalje je iskazivao kako je kod tužitelja došlo do prekida proizvodnje u Vrbovskom, da je tužitelj izgradio fiksni pogon i zamijenio predmetno vozilo tim fiksnim pogonom pa je tužiteljev zastupnik po zakonu predložio prodaju predmetnog vozila tuženiku smatrajući tu prodaju dobrom poslovnim prilikom za najam ili prodaju tog vozila radi ostvarenja profita. Pri tom su stranke, prema iskazu Robia Martinčića, dogovorile cijenu vozila, ali ne i način isplate ili rok plaćanja, tužitelj je ispostavio račun, a tuženik je zatražio da se izvrši prijepis vozila prije plaćanja cijene, a nakon što je izvršen prijepis vozila na tuženika, tuženik je izjavio prijeboj izjavom o prijeboju koju je nakon prijepisa vozila donio u društvo tužitelja i ostavio je u tajništvu tužitelja. Nakon što je i tužitelj potpisao izjavu o prijeboju, prema iskazu zastupnika po zakonu tuženika, ta izjava je dostavljena nazad tuženiku. Tuženikov zastupnik po zakonu je posebno naglašavao kako je izjavio prijeboj tužitelju tek kada je dobio račun od tužitelja odnosno kada je dobio knjižicu vozila s prijepisom vlasništva na vozilu na ime tuženika. Tuženikov zastupnik po zakonu je naveo i kako je tuženik prodao vozilo (stroj) za isti iznos za koji je vozilo kupljeno od tužitelja. U odnosu na navedeni iskaz u dijelu kojim se opisuje slijed radnji prilikom sklapanja „kupoprodajnog“ ugovora, napominje se da nije logično da se prilikom sklapanja takvog ugovora stranke ne dogovore o načinu i roku isplate cijene. Isto tako, nelogično je i da uslijed kupoprodaje prodavatelj prenese pravo vlasništva na prodanoj stvari prije primitka kupoprodajne cijene ili davanja određenog osiguranja plaćanja cijene. Osim toga, iskaz zastupnika po zakonu tuženika kontradiktoran je sam sebi u dijelu u kojem ističe kako je u kupnji predmetnog vozila vidio poslovnu priliku na način da društvo tuženika stekne određenu dobit uslijed prodaje ili najma tog vozila, a da ga potom proda za istu cijenu za koju je vozilo „kupio“. Uzimajući u obzir navedene proturječnosti i nelogičnosti koje nisu razumno obrazložene, ovaj sud je utvrdio da su stranke zapravo prijenosom vlasništva na vozilu dogovorile ispunjenje tuženikove tražbine na drugi način, kako to predviđa odredba čl. 167. ZOO-a, a ne isplatom cijene, nastojeći taj posao prikriti kupoprodajom koju zapravo nisu željele. Drugim riječima, stranke su simulirale kupoprodaju (čl. 285. st. 1. ZOO-a), nastojeći prikriti ispunjenje tuženikove tražbine prema tužitelju ugovorom o zamjeni ispunjenja (čl. 285. st. 2. ZOO-a). Predmetnom pravnom radnjom došlo je do oštećenja vjerovnika jer je stečajna masa umanjena za vrijednost otuđenog vozila, ali i do pogodovanja vjerovniku, ovdje tuženiku, s obzirom na to da je prijenosom vlasništva na vozilu njegova tražbina prema tužitelju u pretežnom dijelu namirena čime je tuženik stavljen u povoljniji položaj u odnosu na ostale vjerovnike tužitelja koji nisu namireni i u stečajnom postupku se namiruju razmjerno veličini svojih tražbina (čl. 137. st. 2. SZ-a). Kako se radi o vozilu znatne vrijednosti (prema nalazu i mišljenju vještaka ta vrijednost je u vrijeme sklapanja Ugovora iznosila 114.876,37 eura), a pri tom vozilo nije bilo opterećeno razlučnim pravom ili drugim teretima koji bi ograničavali namirenje stečajnih vjerovnika u stečajnom postupku, ovaj sud je utvrdio da je ispunjena i posljednja opća pretpostavka pobijanja te da će uslijed pobijanja ove pravne radnje doći do veće mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika utvrđenih rješenjem ovog suda poslovni broj St-386/2021-58 od 2. svibnja 2022.

10. U odnosu na posebne pretpostavke pobijanja, utvrđeno je da se ovdje radi o kongruentnom namirenju sukladno odredbi čl. 199. SZ-a. Ovdje se radi o pobojoj pravnoj radnji iz čl. 199. st. 2. SZ-a kojom je propisano da je pobojna i pravna radnja kojom se jednom stečajnom vjerovniku daje ili omogućava osiguranje ili namirenje u skladu sa sadržajem njegova prava, ako je poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka i ako je vjerovnik u vrijeme njezina poduzimanja znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnog postupka. Dakle, posebne pretpostavke pobijanja u konkretnom slučaju su: da je radnja poduzeta nakon podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka i da je vjerovnik znao za nesposobnost za plaćanje ili za prijedlog za otvaranje stečajnog postupka.

11. Prijedlog za otvaranje stečajnog postupka podnesen je 19. svibnja 2021. (stranica 29 spisa), a navedeno proizlazi i iz spisa ovog suda poslovni broj St-386/2022. Dakle, radnja je poduzeta nakon podnošenja prijedloga (studen 2021.). Isto tako, na temelju provedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da je tuženik znao za nesposobnost za plaćanje ili za podnošenje prijedloga za otvaranje stečaja. U tom kontekstu prije svega se napominje da je tuženik bliska osoba tužitelju u smislu odredbe čl. 199. st. 4. SZ-a za koju se pretpostavlja da je znala za nesposobnost za plaćanje ili prijedlog za otvaranje stečajnog postupka. Naime, bliskim osobama dužnika pravne osobe smatraju se (među ostalim) osoba ili društvo koji zbog svoje radno – ugovorne veze s dužnikom imaju mogućnost biti upoznati s gospodarskim položajem dužnika (čl. 207. st. 2. t. 2. SZ-a). Tuženik je bio u poslovnom odnosu s tužiteljem od 2012. godine, radio je na rekonstrukciji pilanskih pogona za tužitelja, bio je dio projekta izgradnje pilane u Vrbovskom zajedno s tužiteljem, znao je da su taj projekt financirale banke (kako je iskazao njegov zastupnik po zakonu), a što upućuje na zaključak o tome da se radi o tuženiku bliskoj osobi ovdje tužitelja. Osim toga, sam zastupnik po zakonu tuženika je iskazao da mu tužitelj nije platio dug po osnovi vrijednosti elektromontažnih radova vrlo vjerojatno jer nije imao slobodnih sredstava što dodatno upućuje na zaključak o tome da je tuženik znao za blokadu računa tužitelja koja je na dan 18. svibnja 2021. (u vrijeme podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka) trajala u neprekinutom razdoblju od 120 dana s iznosom blokade od 4.779.961,06 kn. Uz to, napominje se i da je tuženik isključio proizvodni pogon tužitelja iz priključenja sa srednjenaponskom mrežom (tzv. SN), a kako to proizlazi iz dopisa tužiteljevog zastupnika po zakonu upućenog tuženikovom zastupniku po zakonu (stranica 21 spisa). Iz navedenog dopisa vidljivo je i da je tužitelj već tada (mjesec dana prije sklapanja spornog Ugovora) bio trajno isključen iz javnog elektroenergetskog sustava nekoliko tjedana, a što je tuženik znao i što dodatno upućuje na saznanje tuženika o tome da je tužiteljev pogon prestao s radom uslijed financijskih poteškoća, blokade računa i pokrenutog prijedloga za stečaj.

12. Slijedom navedenog, a kako su u konkretnom slučaju ispunjene opće (čl. 198. SZ-a) i posebne (čl. 199. SZ-a) pretpostavke pobijanja, tuženik je dužan vratiti u stečajnu masu sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijane prave radnje (čl. 212. st. 7. SZ-a). Tu imovinsku korist u konkretnom slučaju predstavlja korist koju je tuženik ostvario uslijed prijenosa prava vlasništva na predmetnom vozilu jer je tuženik prodao vozilo trećoj osobi, a sada je vozilo u vlasništvu trgovačkog društva MANŠPED d.o.o. (stranica 133 spisa). U tom kontekstu se napominje da je vrijednost vozila u vrijeme otuđenja tuženiku (studen 2021.) utvrdila vještakinja Nada Klemenc u visini od 114.876,37 eura, a u vrijeme otuđenja trećoj osobi od strane tuženika (u veljači 2022.) u visini od 106.760,10 eura. Sud nije imao razloga posumnjati u

vjerodostojnost nalaza vještaka koji je sačinjen na temelju stručnog iskustva i relevantne dokumentacije (dokumentacije proizvođača i ovlaštenog zastupnika za tu vrstu vozila), a ni stranke nisu imale primjedbi na njezin nalaz. Imovinska korist koju je tuženik stekao je upravo tržišna vrijednost vozila u vrijeme stjecanja vlasništva na vozilu od strane tuženika. Tu korist ne predstavlja kasnija (manja) vrijednost u vrijeme otuđenja trećoj osobi (106.760,10 eura) jer je tuženik dužan naknaditi sve imovinske koristi koje je stekao pa u tom smislu i onu vrijednost vozila kakva je bila u vrijeme stjecanja, neovisno o tome što se vrijednost vozila do trenutka prodaje trećoj osobi smanjila. Naime, vrijednost koju je tužitelj izgubio ne može ovisiti o volji tuženika i u tom smislu o proteku vremena od stjecanja do prodaje vozila trećoj osobi u kojem vremenu je vrijednost pala. S druge strane, sud nije uzeo u obzir ni korist (vrijednost) koju je isticao tuženik tj. njegov zastupnik po zakonu koji je iskazao da je vozilo prodao za isti iznos za koji je kupljen tj. za koji je tužitelju izjavio prijeboj (147.654,12 eura). Naime, takav navod tuženika (zastupnika po zakonu) nije potkrijepljen relevantnim ispravama iz kojih bi bilo vidljivo da je tuženik doista prodao vozilo za taj iznos. Ovdje se dodaje da na korist koju je dužan naknaditi tuženik nije pribrojen PDV jer je porez na dodanu vrijednost prihod državnog proračuna Republike Hrvatske sukladno odredbi čl. 1. st. 2. Zakona o porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ broj 73/13, 115/16 i 39/22) te se plaća na isporuku dobara i usluga (čl. 4. Zakona o PDV-u) i u tom smislu ne predstavlja imovinsku korist koju je tuženik ostvario ili mogao ostvariti uslijed pobjodne pravne radnje.

13. S obzirom na sve navedeno, sud je primjenom odredbe čl. 198., čl. 199. te čl. 212. st. 7. SZ-a presudio kao u točkama I. i II. izreke. Odluku o zakonskim zateznim kamatama sud je donio na temelju odredbe čl. 1115. u vezi sa čl. 29. st. 2. ZOO-a. Kako je tužitelj zatražio vraćanje imovinske koristi u ukupnom iznosu od 147.654,12 eura, a njegov zahtjev je prihvaćen za iznos od 114.876,37 eura, za razliku je tužbeni zahtjev usmjeren na vraćanje imovinske koristi odbijen te je odlučeno kao u točki III. izreke.

14. U odnosu na tuženikove prigovore vezane uz neodređenost tužbenog zahtjeva, napominje se da su ti prigovori neosnovani jer se iz postavljenog zahtjeva jasno vidi učinke kojeg Ugovora pobija tužitelj, neovisno o nazivu samog Ugovora. Isto tako, tužitelj traži vraćanje imovinske koristi koju je tuženik stekao na temelju tog Ugovora, tražeći isplatu iznosa od 147.654,12 eura s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama pa je i u tom dijelu tužbeni zahtjev dostatno određen.

15. Na kraju se napominje da je sud odustao od provođenja dokaza saslušanjem tužiteljevog bivšeg zastupnika po zakonu Darka Prodana jer je svjedok bio sudu nedostupan unatoč pokušajima dostave poziva i putem javnog bilježnika u više navrata. Svjedok nije pronađen na adresi njegovog prebivališta, nije imao drugo prijavljeno boravište u Republici Hrvatskoj te je sud radi ekonomičnosti postupka, ali i ocijenivši njegov iskaz nepotrebnim s obzirom na to da su relevantne činjenice utvrđene iz drugih dokaza, odustao od provođenja tog dokaza.

16. O troškovima postupka sud je odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je odmjeren cjelokupan trošak jer je tužitelj u cijelosti (100%) uspio u osnovi tužbenog zahtjeva, dok je sa 78% uspio u visini tužbenog zahtjeva, što čini njegov uspjeh u sporu u konačnici u omjeru od 89%. S obzirom na navedeno, tuženikov uspjeh ocijenjen je neznatnim te zato tužitelj ima pravo na naknadu

troškova postupka u cijelosti. Tužitelj ima pravo na naknadu troškova postupka u iznosu od po 2.222,00 eura za sastav tužbe (Tbr. 8. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Hrvatske odvjetničke komore – „Narodne novine“ broj 138/23; dalje: Tarifa), za sastav podneska od 21. siječnja 2025. (kojim se očitovao na nalaz i mišljenje vještaka) te za pristup ročištima od 9. siječnja 2024., 26. ožujka 2024. i 16. svibnja 2025. (Tbr. 9. t. 1. Tarife), iznos od po 1.111,00 eura za pristup ročištima od 29. svibnja 2024. i 18. listopada 2024. (Tbr. 9. t. 2. Tarife), iznos od 100,00 eura za pristup ročištu od 30. travnja 2025. (Tbr. 9. t. 5. Tarife), pripadajući PDV u visini od 3.358,00 eura (Tbr. 42. Tarife), trošak sudske pristojbe na tužbu i na presudu u iznosu od ukupno 1.327,00 eura sukladno Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 37/23) te trošak nagrade vještaku u iznosu od 600,00 eura, odnosno ukupno 18.717,00 eura. O kamatama na trošak parničnog postupka odlučeno je primjenom odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a u vezi sa čl. 29. st. 2. ZOO-a. Zato je odlučeno kao u točki IV. izreke presude.

U Rijeci 23. lipnja 2025.

Sutkinja:
Ema Brdovčak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpiravka presude odnosno od dana objave presude ako uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Rijeci u 2 primjerka i po 1 za svaku protivnu stranku, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Broj zapisa: **9-30879-13eb9**

Kontrolni broj: **0623f-ab333-45123**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=EMA BRDOVČAK, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.